

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομαὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον
τῆς ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῆ Βιβλιοπωλείου Βίλμπεργ.

Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10.

Συνδρομὴ ἑτήσια προπληρωτέα
διὰ τὸ ἑσωτερικόν..... Δρ. 3
διὰ τὸ ἐξωτερικόν φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκά-
στην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα πρακτῆρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται
δεκτὴ μόνον ἐντὸς 8 ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία Καλλιρρὴ Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δεν ἐπιστρέφονται. Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμο-
νην τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶ-
ναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφο-
ρῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται
δεκτὴ. — Αἱ μεταβάλλουσαι δι-
εὐθύνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστεί-
λωσι γραμματοσήμον 30 λεπτ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐπέτειος τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» — Χορὸς
εὐεργετικῶν Κυριῶν. — Ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Τραγωδίᾳ (ὑπὸ κ.
Σαπφῶς Λεοντιάδος. — Ποῦ ἔγκειται τὸ γυναικεῖον ζήτημα — Τὸ ἀν-
τιφάρμακον τῆς ἀνίας (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Λαχανᾶ). Λουίζα βασίλισσα
τῆς Γερμανίας. — Μία ὄρφανή. — Μὴ ἀπατάτε τὰ μικρά. — Ποι-
κίλα ἑσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί.
— Ἐπιφυλλίς.

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Σήμερον ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ Β' ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἔτος. Ἡ ἡμέρα αὕτη ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὰς συγκινήσεις καὶ τὴν δειλίαν ὑπ' ἧς εἴχομεν καταληθῆ κατὰ τὴν τοῦ Α' ἀριθμοῦ αὐτῆς ἐκδοσιν, καθ' ἣν ἡμέραν δὲλ. ἀπετολήσαμεν ἡμεῖς πρῶτοι ἐν Ἑλλάδι νὰ κατέλθωμεν εἰς τὸν εὐγενῆ μὲν, ἀλλ' ἐπίπονον καὶ ἀκανθώδη τῆς δημοσιογραφίας ἀγῶνα, καθ' ἣν ἀνεκρούχθη ἕν ὑπερμαχοῖ τοῦ φύλλου ἡμῶν, καθ' ἣν τέλος ὑψώσαμεν τὴν σημαίαν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς χειραφετήσεως τῆς Ἑλληνίδος γυναικός.

Τὸ βῆμα ἡμῶν ἦν βῆμα ὑψίστης σπουδαιότητος, κατανοηθεῖσθε εὐτυχῶς ὑπὸ πασῶν καὶ πάντων, οἵτινες μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχθησαν τὴν ἐκδοσιν τοῦ Α' ἐν Ἑλλάδι γυναικείου ἀποκλειστικῶς φύλλου. Εἰς τὴν εὐμενῆ δὲ ταύτην ὑποδοχὴν ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ εὐτυχὴ πορεία ἡμῶν, αἵτινες οὐδενὸς ἐφείσθημεν μόχθου καὶ πάντα ἠγωνισάμεθα ἀγῶνα πρὸς ὅσον ἔνεστι ἐπιτυχεστέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἡ πᾶνδημος ἐπιδοκιμασία ἧς μέχρι σήμερον ἔτυχεν αὕτη, ἡ διάδοσις αὐτῆς ἀνά πᾶσαν τὴν ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικουμένην χώραν, αἱ θερμαὶ συγχαρητήριοι ἐπιστολαί, αἱ παρὰ προσώπων ὑψίστης φιλολογικῆς καὶ κοινωνικῆς σπουδαιότητος

ἐλάβομεν καὶ καθ' ἑκάστην λαμβάνομεν, πείθουσιν ἡμᾶς ὅτι τὰ πρῶτα δημοσιογραφικὰ δοκίμια ἡμῶν ἐπέτυχον πῶς, ὅτι δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» βελτιωμένη καὶ τελειοποιουμένη μεγάλως θέλει ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ καθόλου βίου τῆς Ἑλληνίδος γυναικός.

Ἐπεφανεύομεθα δὲ καὶ χαίρομεν ἀληθῶς διότι κατωρθώσαμεν νὰ διέλθωμεν ἐν ὅλῳ ἔτος χωρὶς καὶ κατὰ γραμμὴν νὰ ἐξέλθωμεν τῆς προχαραχθείσης πορείας καὶ χωρὶς νὰ προσκρούσωμεν εἰς τὸν σιόπελον τῶν πολιτικῶν διαμαχῶν, περιορισθεῖσαι ἀποκλειστικῶς εἰς μελέτην καὶ ἀνάλυσιν παντὸς ζητήματος ἀφορῶντος εἰς τὸν κύκλον τῆς γυναικός, ἐπιμείνασαι ἰδίᾳ εἰς ἐπίτευξιν τῆς διὰ τῆς ἐργασίας χειραφετήσεως αὐτῆς.

Δυνάμεθα δὲ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου τὰ ἐκ τῆς γυναικείας δράσεως προκύψοντα καλὰ, καὶ ἡ διὰ τῆς ἐργασίας ἠθικοποιήσις καὶ ἀνεξαρτησία τῆς γυναικός θέλουσι πείσει καὶ τοὺς μέχρι φανατισμοῦ ἀντιφρονούντας ὅτι εἴχομεν δίκαιον καὶ ὅτι ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἔθετο φραγμὸν εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀεργίας ὀσημέραι ἐπιτεινομένην ἐκτροχίαν τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως τῆς γυναικός.

Ἄλλ' ἐάν ἡ Ἐφημερίς ἡμῶν ἀπροσκόπτως σχεδὸν διήλθε τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἔτος, ταῦτο ἰδίᾳ ἀποδοτέον εἰς τὴν πεφωτισμένην καὶ εὐγενῆ συνεργασίαν τῶν ἀξιότιμων κ. κ. συνεργατῶν αὐτῆς, πρὸς αἷς δημοσίᾳ ἢ διεύθυνσις ἐκφράζει τὴν ἀπειρον αὐτῆς εὐγνωμοσύνην. Ἐλπίζει δὲ ὅτι ἡ εὐγενῶς ἀναπτυχθεῖσα μεταξὺ τῶν Κυριῶν ἀμιλλα θέλει συντελέσει εἰς ἐπαύξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνεργατῶν αὐτῆς, πρὸς αἷς κατὰ μέγα μέρος ἡ διεύθυνσις ἐναποθέτει τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐλπίδας τῆς.

Εἰς πρὸς τούτοις τῶν σπουδαιότατων παραγόντων τῆς ἐπιτυχούς κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος πορείας ἡμῶν, τῶν ἐνθαρη

ρονάντων ἡμᾶς ἐν τοῖς πρώτοις δημοσιογραφικοῖς ἡμῶν βήμασι εἶναι ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλληνικῷ τύπος, πρὸς ὃν δημοσίᾳ ἐκφράζομεν τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μας. Ἰδίᾳ δὲ ἀπονέμομεν εὐχαριστίας τῇ ἀξιοτίμῳ συντάξει τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» καὶ «Ἀκροπόλεως», ταῖς κορυφαίαις ταύταις συναδέλφοις, αἵτινες καθ' ὅλην τὴν τοῦ ἔτους διάρκειαν ἐνεθάρρυναν ἡμᾶς διὰ τῆς εὐγενοῦς ἐπιδοκιμασίας των καὶ διὰ τῆς ἐκάστοτε καταχωρίσεως τῶν περιεχομένων τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΥΡΙΩΝ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ
Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐδόθη ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Βαρβακείου ὁ προαγγελθεὶς χορὸς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων κορασίων τῶν δημοτικῶν σχολείων. Αἱ αἰθούσαι ἦσαν λαμπρῶς καὶ πολυτελῶς διασκευασμένα, ἀπειρον δὲ πλήθος ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἐνάτης συνοστιζόμενον. Τὴν 10ην ἀκριβῶς ὥραν ἡ ὑπὸ τὸν κ. Καίσαρην ὀρχήστρα ἀνέκρουσε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, μετὰ μικρὰν δὲ διακοπὴν ἐγένετο ἡ ἔναρξις τοῦ χοροῦ.

Αἱ ἐπὶ τοῦ χοροῦ Κυρίαι ἐπιθυμοῦσαι νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν τῷ νεωτέρῳ ἡμῶν βίῳ τὰ πάτρια, καὶ τιμῶσαι τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις ὤρισαν ἐν τῷ προγράμματι πρῶτον τὸν Ἑλληνικὸν χορὸν ὅστις ἐχορηγήθη μετὰ ζωηρότητος πρωτοφανοῦς. Ὁ γρηκὺς πατριάρχης τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας κ. Δ. Ν. Καλλιφορνᾶς, ὁ σεβαστὸς πολιόβριξ καὶ ἀρειμάνιος φουστανελλοφόρος γέρον προηγείτο τοῦ χοροῦ ἐπομένῃ τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ συζύγου κ. Καλλιφορνᾶ καὶ τῆς κ. Μανέτα συζύγου τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ θυγατρὸς τοῦ αἰδίου Γενναίου Κολοκοτρώνη. Τούτοις εἶποντο αἰλοπαῖ τῆς ἐπιτροπῆς Κυρίαι καὶ πολλὰ ἄλλαι Κυρίαι καὶ Κύριοι συγκεκνημένοι καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀκολουθοῦντες τὸν προσφιλεῖ καὶ σεβαστὸν γρηκαῖον ὀδηγὸν αὐτῶν.

Ἡ θέα τοῦ σύροντος τὸν χορὸν σεβαστοῦ ζεύγους καὶ αἱ ἀναμνήσεις μετ' ὧν συνδέεται ὁ δῖα τοῦ ἱεροῦ αἵματος τῶν Σουλτανίδων ἐξαγιασθεὶς Ἑλληνικὸς χορὸς, ἐνεθουσίασε ἐπὶ τὸσον τὰς τε χορευτρίδας, χορευτὰς καὶ θεωμένους, ὥστε μετ' ἐνθουσιωδῶν καὶ ἐπανειλημμένων χειροκροτήσεων ἐχαίρεισαν τὴν τε ἔναρξιν καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ.

Τούτων ἐπικολούθησαν οἱ ἐν τῷ προγράμματι ὀριζόμενοι χοροὶ, μετὰ πολλῆς τάξεως καὶ ζωηρότητος διεξαχθέντες, καὶ ἐπισφραγισθέντες καὶ πάλιν διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ. Αἱ τοιαύται φύστεως ἐσπερίδες πρώτην ἤδη φορὰν εἰσάγονται καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ἡ πολυτέλεια καὶ οἱ ἐκ τῆς ψυχρᾶς ἐθιμοτυπίας ἐπιβαλλόμενοι ὄροι κατεῖχον δευτέραν ὅλως θέσιν. Αἱ περιβολαὶ Κυριῶν καὶ Κυριῶν ἐποικίλλον ἀπὸ τοῦ ἐντελῶς ἀπλοῦ καὶ ἀπερίττου ἀέρι τοῦ πολυτελοῦς καὶ τυπικοῦ. Τὸ σύνολον δὲ ἦν ἁρμονικώτατον ἐν τῇ ποικιλίᾳ καὶ ἡ ἀποψὶς τῶν ὑπὸ ἀπείρων φώτων ἀπαστραπτουσῶν αἰθουσῶν μαγευτικωτάτη.

Τὸν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων κορασίων τῶν δημοτικῶν σχολείων χορὸν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν πλὴν τοῦ κ. Δ. Ν. Καλλιφορνᾶ καὶ ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς κ. Μανέτας, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κ. Σταΐκος, ὁ παρπεδιημῶν ἐνταῦθα ὁμογενὴς τραπεζίτης κ. Κορωνιὸς καὶ πολλὰί Κυρίαι καὶ Κύριοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα περὶ τῶν παρ' ἡμῖν.

Αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἐπιτροπὴν Κυρίαι Κυρίαι Αἰκατερίνα Καλλιφορνᾶ, Ζωὴ Μανέτα, Ζωὴ Μπαλτατζή, Ζηχαρούλα Λαμνῆ, Καλλιρρόη Παρρέν, Πιππῖνα Βαλλῶση καὶ Σοφία Σηλέϊμαν εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος, ὅπως καὶ αἱ εἰσπράξεις ὅτιν ὡς οἶδ' ἐπερισσότεραι καὶ ὁ χορὸς ἐπιτύχη Συνεργὸς καὶ ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου μετὰ ζήλου ἀνωτέρου παντὸς ἐπαίνου ἐργασθεὶς ἦν ὁ γνωστὸς πρωταγωνιστῶν ἐν πάσῃ φιλανθρωπικῇ πράξει δημοφιλῆς κύριος **Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆς**, ὅστις μετὰ πρωτοφανοῦς ἀταπαρνήσεως εἰργάσθη ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ ἡμῶν. Ὁ Κύριος οὗτος ζῆ διὰ τοῦς πτωχοὺς καὶ ἐγκαταλειμμένους καὶ ὑπὲρ αὐτῶν νυκθήμερὸν ἐργάζεται καὶ μεριμνᾷ.

Ἡ ἐπιτροπὴ ὅθεν τῶν Κυριῶν ἐκφράζει καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὸν εὐγενῆ συνεργάτην ἄνδρα, ὡς καὶ πρὸς πάντα ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συντελέσαντα εἰς ἐπιτυχίαν τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἐσπερίδος.

Ἀπειροῦς πρὸς τούτοις ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν ἐκφράζει εὐχαριστίας πρὸς τὰς φιλανθρώπους Κυρίας καὶ Κυρίους, οἵτινες ἀπέστειλαν αὐτῇ χρηματικὰς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων βοηθείας καὶ ὧν τὰ ὀνόματα θέλουσι δημοσιευθῆ.

Ἡ ΓΥΝΗ

ΕΝ Τῇ ΑΡΧΑΙΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐὰν δὲ εἰλικρινῶς καὶ ἀπαθῶς διασκεφθῶμεν ἐπὶ πάντων τῶν εἰρημένων, θέλομεν ἐξαγάγει τὸ τελευταῖον τοῦτο συμπέρασμα περὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων ἡμῶν Ἑλλήνων ὃν ἡ ἀρχαία τραγωδία ἀναπαρίτησι καὶ ἰκανῶς γνωρίμων ἡμῖν ποιεῖ: ὅτι ὁ ἀνὴρ τότε καταχρῶμενος τὴν μεστὴν πάντοτε ἀγάπης καρδίαν τῆς γυναικὸς καὶ μὴ ἀνταποδιδούσ αὐτῇ τὰ ἴσα ἐν ἐναρέτῳ διανοίᾳ καὶ σωφρονούσῃ αἰσθητικότητι καὶ γενναίῳ βουλήσει, ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον αἴτιον τῆς τοσοῦτον ἐν τῇ τραγωδίᾳ εἰδεχθοῦς φαινομένης καταστάσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ μητρικῇ καὶ τῇ συζυγικῇ αὐτῆς ιδιότητι.

Καὶ δὴ καταλήγουσα τὴν διάλεξίν μου συγκεφαλαίῳ καὶ ἀνακεφαλαίῳ τὰ αἴτια, δι' ἃ εἶπον ὅτι ἀλλοία παρίσταται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Τραγωδίᾳ, οἷα βεβαίως καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ τότε συνέβαινε: ἐπαναλαμβάνουσα ὅτι οἱ ποιηταὶ τῆς ἀρχ. Τραγωδίας ἐμόρφουν τοιαύτην τὴν γυναῖκα τὸ μὲν διὰ τὴν ἠρωϊκὴν πάντοτε παρ' αὐτοῖς καταγωγὴν τῆς τραγικῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παριστῶσι τὰς μορφὰς τῶν δρώντων προσώπων ὡς κατὰ τὴν ἀρετὴν, τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν μεγάλαν καὶ καταπληκτικὰς, οὕτω καὶ κατὰ τὰς κακώσεις.

Δεύτερον διὰ τὴν θρησκευτικὴν μάλιστα τῆς ἀρχ. τραγωδίας φύσιν, περὶ οὗ ἰκανὰ εἶπον καὶ τρίτον διότι ἡ περὶ τῆς γυναικὸς κρίσις ἐν τῇ ἐθνικῇ τότε συνειδήσει, ἡ θέσις αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τῇ κοινωσίᾳ καὶ ἡ σχετικῶς πρὸς ταῦτα ἀμφοτέρα διδομένη πρὸς αὐτὴν παιδείσις καὶ ἀνατροφή ἐμόρφουν καὶ παρεσκεύαζον αὐτὴν τοιαύτην ἀναφορικῶς τοῦ συ-

ζυγικοῦ καὶ τοῦ μητρικοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ τῆς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συμβιώσεώς τῆς.

Ὡστε ἡ γυνὴ εἶχε μὲν κατὰ βάθος τὴν γυναικείαν φύσιν τὴν ἐρατεινὴν καὶ ροδόεσσαν, κατὰ τὴν μορφήν ὅμως καὶ τοὺς τρόπους τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἐν γένει κατὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ὄψιν τοῦ χαρακτῆρος δὲν ἦτο γυνή, ἢ μέχρι τοῦ οὐδοῦ τοῦ νυμφικοῦ θλαάμου, ὅτε ἡ δύσμοιρος πλέον ἐκείνη κόρη ἀθῶα καὶ ἀπόνηρος ἐτίθει τὸν νεαρὸν ἀγένηα τῆς ὑπὸ τὸν βαρὺν καὶ ἀνάδελφον τοῦ ἀνδρὸς ζυγὸν οὐδὲν μετ' αὐτῆς κομίζουσα ὄπλον ἀμυντήριον, οὐδὲν στοιχεῖον δυνάμεως οὔτε ἠθικῆς, οὔτε διανοητικῆς. Διότι καὶ τοιαύτην ἀπαίδευτον καὶ ἠθικῶς ἀδιάπλεστον ἤθελε τότε αὐτὴν ὁ ἀνὴρ τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων χρόνων. Ἀλλὰ μόνον, ὡς εἰκόσ, πολὺ τιμὸν θησαυρὸν ἔφερε μετ' ἑαυτῆς τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς καρδίας τῆς: Ἥτις ὅμως ὕπο τὸς ἐλῶδεις ὑδατοὺς τῆς τοῦ ἀνδρὸς συνεχῶς τίτε ἀμφιβόλου ἠθικότητος, καὶ ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τῆς δεσποτικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, ἦτο ἐπόμενον ὅτι διετρίβετο οὐχὶ δυσχερῶς καὶ μέχρις ἀγριότητος ἀπεσκληρύνετο.

Διότι δὲν εἶχε ἡ ἀπαλὴ ἐκείνη καρδία ἐν τῷ βῆθει αὐτῆς τὴν ἀνεξάντλητον ἠθικὴν ζώην, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀντιστῆναι γενναίως εἰς τὴν περικυκλούσαν αὐτὴν ἐξωθεν πολεμίαν ἀτμόσφαιραν, καὶ διαλύσαι διὰ τῶν ἀκτίνων πεφωτισμένου νοῦς τὰς ζοφώδεις αὐτῆς νεφέλας καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς σχηματιζόμενα ἐν τῷ ἠθικῷ τότε βίῳ τέλματα ἀποξηρᾶναι καὶ ἀποκαθῆραι.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ γέννησις κόρης ἐν τῇ οἰκογενείᾳ δὲν ἐθεωρεῖτο ὅσον ἡ τοῦ ἄρρενος εὐάρεστον καὶ εὐμοῖρον δῶρημα τοῦ Θεοῦ τοῖς γονεῦσιν, ὡς καὶ κατὰ τοὺς ἡμετέρους ἐπι χρόνους ὅπου ὁ πολιτισμὸς δὲν ἐξηκόντιεν ἐπαρκῶς τὰς εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτίνας· διότι δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων καίτοι τοσοῦτον σοφῆ καὶ πεφωτισμένη, ἡ εὐγενὴς ἰδέα ὅτι καὶ ἡ κόρη δύναται διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῆς ἰκανότητος καὶ χάριτος, παιδευομένη καὶ μορφουμένη, ὡς δεῖ, νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν προβίβατον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωρίας, καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν γένει διὰ τῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ πραγματώσεως αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἐνεργείαις τοῦ βίου.

Ἀλλὰ ταῦτα πάντα διώρθωσεν ἐπελθὼν ὁ θεῖος χριστιανισμὸς, ὅστις εἶναι τὸ ἅγιον πνεῦμα τῆς διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀναγεννηθείσης παγκοσμίου ζωῆς: ὅστις κηρύξας ὅτι: «Οὐκ ἔνι Ἑλλην καὶ βάρβαρος, οὐκ ἔνι δοῦλος καὶ δεσπότης, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀλλ' ἴσοι πάντες ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ.» ἐγέννησεν, ἔθρεψε, καὶ ἀνέθρεψε, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ, ἀκριβέστερον τῶν θεορρήτων αὐτοῦ ἀρχῶν κατανοουμένων, εἰς τελειότητα πᾶσαν προβίβασεν τὸν περιλάλητον τῶν ἡμετέρων χρόνων πολιτισμὸν. Διὸ εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐγνωμονοῦμεν τῷ κοσμοσυντηρῶ τούτῳ πνεύματι, οὗ ἡ θεία· πνοὴ ἐπιδρᾷ ἐπὶ πάντων· ὅπερ τὴν ἀληθῆ σχέσηιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θεῖον ἐδειξε· ὅπερ πάντων ἐν τῇ οἰκίᾳ θέσει ἡγαγεν καὶ τὸν ἄνδρα ἔθηκεν, ὅπου δεῖ ἀπέναντι, τῆς γυναικὸς, καὶ ταύτην ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς· ἀναδείξας αὐτὴν καὶ ὡς μητέρα, καὶ ὡς συζυγον, καὶ ὡς ἀδελφὴν, καὶ ὡς θυγα-

τέρα, γνησίαν ἰέρειαν καὶ λειτουργὸν καὶ ἐντολοδόχον τῆς θείας πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπης· καὶ τοιαύτην μὲν οὖσαν καὶ οφείλουσαν εἶναι ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ, τοιαύτην δὲ ἐν τῇ νεωτέρᾳ τραγωδίᾳ ἀπεικονίζομένην.

ΣΑΠΦΟ Κ. ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΟΥΜΕΝΟΝ ΕΝ Τῇ ΜΕΣῃ ΚΟΙΝΩΝΙΚῃ ΤΑΞΕΙ.

Ἀναρίθμητοι οἱ μέχρι σήμερον ἀσχοληθέντες, καὶ ἀσχολούμενοι εἰς τὸ τῶν γυναικῶν ζήτημα. Εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας ἢ οὐκ ἄλλον τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐν ᾧ τόσαι μεγαλοφυεῖαι εἶδον τὸ φῶς καὶ ἔδωκαν φῶς τῇ ἀνθρωπότητι. Αἱ γυναῖκες ἔσχον καὶ ἔχουσιν ἐνθέρμους ὁπαδοὺς καὶ συνηγόρους ὡς καὶ ἀσπόνδους καὶ ἀμειλίκτους ἐχθρούς. Οὐδέτεροι τούτων ἔθηκαν τὸ ζήτημα τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ θέσιν καὶ ἀναλόγως προσέβησαν εἰς σχετικὰς ἐπ' αὐτοῦ μελέτας.

Οἱ μὲν κηρύσσονται θερμοὶ ὑπέρμαχοι τῆς ἀνωτέρας πνευματικῆς τῆς γυναικὸς μορφώσεως, οἱ δὲ τῆς οἰκιακῆς τοιαύτης ὡς τῆς μόνῃς ἀναγκαίας καὶ καταλλήλου διὰ τε τὸν προορισμὸν καὶ τὴν ὀργανικὴν τῆς γυναικὸς κατασκευὴν. Ἐντεῦθεν πόλεμος ἀμειλικτος, συγγράμματα, διατριβαί, διαλέξεις καὶ συζητήσεις πρὸς ἀμοιβαίαν καταπολέμησιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν ἐκατέρας τῶν μερίδων τούτων. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ φανατικὸς, ἰδιοτελής, βασιζόμενος εἰς ἀρχὰς ἐσφαλμένας δὲν δύναται νὰ ἦ ἡ ἐπιβλαβὴς διὰ τε τοὺς διαπληκτιζομένους καὶ τὸ ἀντικείμενον περὶ ὃ αἱ γιγαντομαχίαι αὗται περιστρέφονται.

Δὲν λέγομεν βεβαίως ὑπερβολὴν ἀποκαλοῦσαι γιγαντομάχους τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστο-ἔλλη, τὸν Σωκράτην, τὸν Πλούταρχον, τὸν Εὐρυπίδην, τὸν Σοφοκλέα, τὸν Φενελόνα, τὸν Μοντέγγιον, τὸν Βολταίρον, τὸν Διδερότον, τὸν Μύλλερον, τὸν Μολιέρον, τὸν Δουμᾶν, τὸν Κάντ, τὸν Σιμόνα, τὸν Michelet τὸν Σχοπενχάουερ, τὸν Rousseau καὶ τόσους ἄλλους διασπόμενους ἄνδρας, ὧν τὰ ὀνόματα ὀλοκλήρους σελίδας δύναται νὰ καταλάβωσι. Πάντες αὗτοι ἐπραγματεύθησαν τὸ τῆς γυναικὸς ζήτημα ἕκαστος κατὰ τὰς ἰδίαις ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις καὶ ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τὴν ἐποχὴν ἣν ἀντιπροσωπεύει, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐκ μελέτης προκυψάσης ἐκ τοῦ καθημερινοῦ πραγματικοῦ βίου.

Τὸ ζήτημα τῆς γυναικὸς δὲν νὰ ἐξετασθῆ οὐχὶ ὑπὸ γενικὴν, ἀλλὰ ὑπὸ μερικὴν ἔσοψιν, ἀφοῦ ἐν τῇ ἀνωτάτῃ καὶ κατωτάτῃ κοινωρικῇ τάξει ζήτημα γυναικὸς δὲν ὑφίσταται. Ἡ ἀριστοκρατικὴ καὶ πλουσία γυνὴ ἔχει τὸ μέλλον αὐτῆς ἐξασφαλισμένον, ἀλλ' οὔτε φρονοῦμεν ἐπιδιώκει ἢ ποθεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἥμερον, εὐτυχῆ, τρυφηλὸν καὶ ἀναπαυτικὸν βίον τῆς μετὰ τοῦ πολυκυμάντου καὶ πολυταράχου τοῦ ἀνδρὸς τοιοῦτου.

Ἡ χωρικὴ γυνὴ, ἡ ἐργάτις, ἡ κόρη τέλος τοῦ λαοῦ ἐπιδίδεται ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας εἰς ἐργασίας χειρωνακτικὰς ἢ χειροτεχνικὰς, ὅπως ἐξασφαλίσῃ δι' ἑαυτὴν τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρειώδη. Νυμφευομένη δὲ ἐξακολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διαμοιραζομένη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς τοὺς κόπους,

μόχθους και δυσπραγίας του χειρώνακτος, γεωργού ή τεχνίτου τοιούτου. Υπολείπεται ὅθεν τάξις τις αὐξανόμενη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν διαφόρων λαῶν τόσον, ὅσον ἡ λειτουργία τῆς πολιτικῆς μηχανῆς, ἡ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου, καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων χρηματιστικῶν ἐπιχειρήσεων καθιστῶσιν ἀναγκαιότεραν τὴν σπανίζουσαν ἐν προγενεστέραις ἐποχαῖς τάξιν ταύτην. Αὕτη εἶναι ἡ τῶν ὑπαλλήλων. Τὸ γλίσχρον τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀτυχοῦς γραφειοκράτου προσεγγίζει αὐτὸν τῇ ἐργατικῇ τάξει· αἱ βιωτικαὶ ἄνω ἀνάγκαι καὶ ἡ φύσις τῆς ἐνασχολήσεως καὶ ἀναπτύξεως θέτουσιν αὐτὸν ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τὴν ἀνωτέραν εὐπορον βιομηχανῶν καὶ ἐμπορικῆν τάξιν.

Περὶ τὴν ἀνεπτυγμένην ὅθεν τῆς τάξεως ταύτης γυναῖκα περιστρέφεται ὡς περὶ ἄξονα τὸ γυναικεῖον ζήτημα, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ οἰκογενειακόν, πολιτικόν καὶ κοινωνικόν τοιοῦτον.

Κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν γνώμην ἡ γυνὴ αὕτη μορφώνεται ὅπως καταστῆ καλὴ σύζυγος καὶ καλὴ μήτηρ. Κατὰ τὰς ἐπικρατησάσας δὲ συνθηκὰς αὕτη στερεῖται τῶν μέσων δι' ὧν σήμερον ἀποκτάται ὁ σύζυγος. Εἶναι ἄποροι. Διατρέχει ἤθεν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ τύχη τοῦ προορισμοῦ ἐκείνου, ὃν ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχον ἀσχοληθῆ οἱ περὶ αὐτήν. Ἐπίκουρος τῆς ἀληθείας ταύτης ἐρχεται τρομερὰ καὶ ἀμείλικτος στατιστικὴ, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν τῇ μέσῃ καὶ ἀνεπτυγμένῃ κοινωνικῇ τάξει, τοῦτέστι τῇ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ὑπαλλήλων αἱ ἡμίσειαι γυναῖκες μένουσιν ἄγαμοι. Πῶς λοιπὸν νὰ ἐφαρμόσωσι τὰς συζυγικὰς καὶ μητρικὰς ἰδέας δι' ἃς ἐμορφώθησαν καὶ προωρίζοντο; Καὶ πῶς νὰ ἐξοικειωθῶσι τῇ ἰδέᾳ, ὅτι θέλουσι διέλθει ἄγαμοι ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν, ἀφοῦ διὰ τὸν γάμον καὶ μόνον εἰσὶ προωρισμένοι; πῶς νὰ συντηρηθῶσιν ὅταν ἀπολέσωσι τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν προστάτας: τοὺς γονεῖς. Πῶς νὰ μὴ διακινδυνεύσωσιν αὐταὶ παρὸν τε καὶ μέλλον ὅπως τύχωσι συζύγου τινός, οἷος δῆποτε κἂν ἦ οὗτος. Καὶ ἐάν ὁ μετέπειτα βίος αὐτῶν εἶναι δυστυχῆς, δυσπραγῆς, ἐὰν φέρωσιν ἀτυχεῖς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπάρξεις, τίς ὁ ὑπεύθυνος ἢ ἡ ἐσφαλμένη ἀνατροφή αὐτῶν;

Ἐὰν οἱ γονεῖς μετὰ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν τῶν υἱῶν ἐκπαίδευσιν κατέλιπον τοὺτους ἄνευ ὀρισμένου σταδίου, ὅπως πράττωσι διὰ τὰς θυγατέρας των, τί ἄλλο ἤθελον καταστῆ οἱ υἱοὶ οὗτοι ἢ ὀχληρὰ τῆς οἰκογενεῖας φορτία ὡς αἱ θυγατέρες; Ἐὰν ἡ κόρη πρὸς ἣν δεικνύουσι μὲν τὴν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτῆς κρεμαμένην πνευματικὴν τροφήν, δὲν δίδουσιν ὁμῶς αὐτῇ καὶ τὴν κατάλληλον κλίμακα ὅπως εὐχερῶς ἀνέλθῃ ὡς οἱ υἱοί, ἐὰν λέγωμεν, ἐμόρφονον καὶ τὴν γυναῖκα οὐ μόνον ὡς καλὴν σύζυγον καὶ μητέρα—ἀφοῦ δυστυχῶς ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τοῦ ὕλισμοῦ ὁ προορισμὸς αὐτῆς ἐπαυσεῖν ὡν μόνον τοιοῦτος—ἀλλὰ καὶ ὡς καλὴν τεχνίτιδα καλλιτέχνην, ἐπιστήμονα ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο, βεβαίως καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς τε καὶ τῆς οἰκογενεῖας αὐτῆς ἤθελον ἐξασφαλίσαι καὶ πικρὰ κοινωνικὰ δυστυχήματα ἤθελον προλάβει.

Περὶ τὴν τάξιν λοιπὸν ταύτην ἀνάγκη νὰ περιστραφῇ πᾶσα ἡ μέριμνα ἡμῶν, ἐὰν ἀληθῶς ἐπιποθῶμεν τὴν βελτιώσιν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Ἡ ἐργασία ἄς μείνῃ ἐργασία, ἡ τεχνίτις ἐπίσημη ἀρκεῖ νὰ

παράσχηται αὐταῖς ἐργασία ἐντιμὸς. Ἡ ἀριστοκράτις δὲ ἄς ἀσχολῆται εἰς τὸ νὰ διέρχηται τὰς ἡμέρας τῆς παρὰ καλῶς ἐφωδιασμένη θερμάστρα, δεχομένη καὶ ἀνταποδίδουσα ἐπισκέψεις, νυμφευομένη ἢ οὐ, ἀφ' οὗ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν τὸ μέλλον αὐτῆς εἶναι σχεδὸν ἐξησφαλισμένον. Ἄλλ' ἡ κόρη τοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ἀπόρου ἀξιοματικοῦ, ἢ ἐν τῇ μέσῃ κοινωνικῇ τάξει ἀναγομένη, ἄς προετοιμάζηται καὶ μορφωνῆται, ὅπως πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀτυχίαν ἀσφαλῶς ἀντιμετωπίσῃ. Ἄς ἔχη καὶ αὐτῇ ἐν ὀρισμένον στάδιον πλὴν τοῦ τῆς συζύγου καὶ μητρὸς, ὅπως ἐξασκουμένη ἐν αὐτῷ καὶ τὴν ἀγαμίαν μετὰ καρτερίας καὶ φιλοσοφίας ὑπομείνῃ καὶ τοῖς γονεῦσι καὶ ἀδελφοῖς ἀντὶ φορτίου ἀνακούφισις ἀποβῆ, καὶ τὸν σύζυγον ἐν περιπτώσει ἀτυχοῦς γάμου ἀνακουφίσῃ καὶ τὰ τέκνα ἐν τῇ χηρείᾳ προστατεύσῃ.

ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΙΑΣ

«Οἱ δυστυχέστατοι τῶν ἀνθρώπων, λέγει συγγραφεὺς τις, εἶναι ἐκεῖνοι, οὓς ἡ εὐνοία τῆς τύχης κατεδικάσεν εἰς τὸ νὰ σκοτώσωσι τὸν καιρὸν των».

Φρονούμεν ὅτι ἔχει μέγα δίκαιον, διότι οὗτοι, συνήθως, ὑπόκεινται εἰς τὴν δεινὴν ἐκείνην ψυχολογικὴν κατάστασιν, ἣν ἐκφράζει ἡ λέξις *ἀνία*.

Παρὰ ταῖς ἐργατικὰς τάξεις εἶναι ἄγνωστον τὸ πάθημα τοῦτο· ἢ πάλιν, ὁ ἀγὼν πρὸς τὴν ζωὴν κεντρίζει καὶ ἐξεγείρει πάσας τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις καὶ παράγει τὸν πυρετὸν ἐκείνον τῆς δράσεως, μεθ' οὗ ἀδύνατον ἢ ἀνία νὰ συνυπάρξῃ.

Ἡ ἀνία εἶναι τὸ ἐσωτερικὸν ἐκεῖνο κενόν, ὅπερ οὐδὲν δύναται νὰ πληρῶσῃ· εἶναι ἡ φυλλοξήρα τῆς ψυχῆς ἢ καταξηραίνουσα καὶ ἐρημούσα τὸν παράδεισον τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας· εἶναι πολὺ χεῖρων τοῦ πόνου καὶ τοῦ ἀλγους, ἐπειδὴ τὸ πάσχειν τοῦλάχιστον εἶναι ταῦτό τῳ ζῆν, ἐνῶ ἡ ἀδράνεια τῆς ψυχῆς ἢ χαρακτηρίζουσα πάντα ὑπὸ τῆς ἀνίας κυριεύμενον εἶναι ὁ θάνατος ἐν τῇ ζωῇ.

Τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς ἠθικῆς ταύτης νόσου ὑπάρχουσι λίαν ἐπικίνδυνα.

Ὁ ἀνὴρ, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῆς θανασίμου ἀνίας, τῆς κατακλυζούσης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ρίπτεται μετ' ἀκαθέκτου μανίας εἰς τὰς ραδιοουργίας τῆς πολιτικῆς, εἰς τὰς περιπετείας ἀσκόπων ταξιδίων, εἰς τὴν δίνην τῶν ἠδονῶν ἢ εἰς τὰς συγκινήσεις τοῦ χαρτοπαγινίου, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτοῦ· ἢ δὲ γυνὴ . . . Ὡ! ἡ γυνὴ, δυστυχῶς, ρίπτεται ἐτι βαθύτερον πολυλάκις· ρίπτεται εἰς τὸ βάρβαρον.

Αἱ μηδαμινότητες, ὁ κόσμος, αἱ διασκεδάσεις, ὁ κατὰ συνήκην βίος δὲν δύνανται νὰ πληρῶσωσι πάντοτε τὸ ἐνδόμυχον αὐτῆς κενόν, δὲν δύνανται νὰ σώσωσιν ἐκ τῆς ἀνίας τὴν ἀδρανῆ αὐτῆς ὑπαρξίν.

Ἐχει ἀνάγκην ἰσχυρῶν καὶ τεχνητῶν συγκινήσεων. Ὡς τὰ ἐγγορὰ ὄργανα, ἔχει ἀνάγκην χορδοτονίας, ὅπως ἐκφέρῃ μελωδικούς ἤχους καὶ ὡς τὰ νεκρωμένα σώματα δεῖται ἰσχυροῦ γαλβανισμοῦ, ἵνα δεῖξῃ φαινόμενα ζωῆς.

Τὸν δὲ ἠλεκτρικὸν τοῦτον τιναγμὸν μόνον τὸ πάθος δύνανται νὰ παραγάγῃ, μόνον τὸ πάθος, ὅπερ καταρρίπτει ἀπὸ

τῆς κρηπίδος τὴν θεότητα καὶ μεταβάλλει τὸ ἀριστούργημα εἰς συντρίμματα.

Ἰδοὺ τίς ἡ συνθησετέρα αἰτία τῆς δυστυχίας τῆς γυναικὸς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κοινωνικῷ κύκλῳ.

Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος εἶπεν ὅτι «Ἡ ἐργασία εἶναι προσηυχή».

Καὶ εἶναι ὄντως, προσηυχή, ἀφοῦ σώζει, ἀφοῦ εἶναι τὸ μόνον ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς ἀνίας.

Ἐν τούτοις διὰ τῆς λέξεως ἐργασία δὲν ἐνοοῦμεν τὴν ἀπλὴν χρονοτριβὴν, ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ καὶ δημιουργικὴν ἐργασίαν, διότι ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχει καὶ ἡ ἐργασία τοὺς dilettanti αὐτῆς.

Εἰς στρόβυλος τοῦ Strauss ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου π. χ., ἡ τυπικὴ ἀντιγραφή ἰχνογραφημάτων τινος, ἢ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἐντεχνος ἀπομίμησις λεπτοφυοῦς ἐργοχειροῦ, ἢ ἡ ἀνετος ἀνάγνωσις μυθιστορημάτων τινος en vogue, δὲν κλείουσι τῇ ἀνίᾳ τὴν θύραν, ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα οὐδὲν σπουδαῖον μέρος λαμβάνει ἡ διάνοια, ἢ ψυχὴ.

Ὅχι! Δὲν ὠφελεῖ ἡ μηχανικὴ ἐργασία, ἀλλ' ἡ πηγάζουσα ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου, ἢ τιθεμένη εἰς ἐνέργειαν τὴν δραστηριότητα τοῦ πνεύματος, ἢ ἀσκοῦσα ἔστω καὶ κατελάχιστον τὴν δημιουργικὴν δύναμιν, ἣν ὁ θεὸς ἐνεφύτευσε παντὶ ἀνθρώπῳ.

Τοιαύτη ἐργασία καὶ περὶ τὴν μελέτην καὶ περὶ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐπιδόσεις καὶ περὶ αὐτὰ τὰ γυναικεῖα ἔργα ἐφαρμοζομένη, δύναται μόνη νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἀνίας.

Δὲν εἶναι, πράγματι, ἀξιοζήλοιο αἱ πλούσιαι καὶ εὐγενεῖς ἐκεῖναι φύσεις, αἵτινες ἀκοῦσιν ἑαυταῖς, αἵτινες εὐρίσκουσιν ἐν τῇ δράσει τῶν ἰδίων ἠθικῶν δυνάμεων τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν καὶ οὐδόλως ἔχουσι χρεῖαν ἐξωτερικῶν καὶ τεχνητῶν ἐλατηρίων, ὅπως ἀπολαύουσι τῆς ζωῆς;

Δὲν εἶναι ἀληθῆς ὅτι ἤθελον ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς περισσοτέρα εὐτυχία ἢ ἦτο δυνατόν νὰ φυγαδευθῇ ἡ ἀνία;

ΕΙΡΗΝΗ ΛΑΧΑΝΑ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ δαφνοστεφοῦς αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ Β'. δημοσιεύομεν τὴν ὑπὸ τῆς ἐν Βερολίῳ εὐγενοῦς συνεργάτιδος ἡμῶν κ. *Φλωβερτίας Φουρτουκλή*—ἧς τὸ ὄνομα κατὰ τυπογραφικὴν παραδρομὴν παρελήθη ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ—ἀποσταλεῖσαν ἡμῖν βιογραφίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Λουίζης τῆς Πρωσίας. Ἐκ τῆς βιογραφίας αὐτῆς καταφαίνεται, ὅτι τὰ ὑπὸ καλῆς μητρὸς ἀνατρεφόμενα τέκνα ἀναδείκνυνται μεγάλοι καὶ περιφανεῖς πολῖται.

ΛΟΥΙΖΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ

Ὁ Ἰωάννης Παῦλος (Jean Paul) γράφει περὶ αὐτῆς. «Πρὶν γεννηθῆ ἐπαρουσιάσθη ὁ προστάτης ἄγγελός της (genius) ἐνώπιον τῆς εἰμαρμένης καὶ εἶπεν: Ἐχω πολυειδεῖς στεφάνους διὰ τὸ γεννηθῆσόμενον παιδίον· τὸν ἐξ ἀνθέων τῆς ὠραιότητος, τὸν ἐκ μύρτων τῆς συζυγίας, τὸ στέμμα βασιλέως, τὸν δάφνινον καὶ δρύϊνον στέφανον γερμανικῆς φιλοπατρίας, σὺν τούτοις δὲ καὶ ἀκάνθινον στέφανον: τίνας τούτων νὰ

δωρίσωμαι αὐτῷ. «Δὸς αὐτῷ πάντας τοὺς στεφάνους καὶ τὰ στέμματα σου, εἶπεν ἡ εἰμαρμένη, ἀλλὰ μένει ἀκόμη εἰς, ὅστις ἀξίζει πάντας τοὺς λοιπούς». Καθ' ἣν ἡμέραν ἔσπεφεν ὁ νεοκρὸς στέφανος τὴν σεμνοπρεπῆ κεφαλὴν αὐτῆς ἐνεφανίσθη πάλιν ὁ ἄγγελος, καὶ διὰ τῶν περιλύπων καὶ δακρυόντων ὀφθαλμῶν του ἠρώτησε. Τότε ἀπεκρίθη φωνή τις «ἀνάβλεψον». Καὶ ὁ θεὸς τῶν χριστιανῶν ἐνεφανίσθη.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1776 ἐδέχθη ἡ γῆ τὴν πριγκήπισσαν Λουίζαν. Ἡ πρόωρος ἀπώλεια τῆς μητρὸς της εἶνε τὸ πρῶτον νέφος τῆς ζωῆς τῆς πολυπαθοῦς βασιλίσσης. Ἐξαέτις τότε ἡ Λουίζα αἰσθάνεται βαθέως τὸ δυστύχημα καὶ οἱ ὠραῖοι κυανοὶ της ὀφθαλμοὶ χύνουν πικρὰ δάκρυα. Τὴν ἀνατροπὴν αὐτῆς ἀνέλαβεν ἡ μάμμη της, κόμηςσα τῆς Δαρμστατῆς καὶ πολὺ πεπαιδευμένη γυνὴ παρ' αὐτῇ ὑπῆρξεν ἡ παιδικὴ της ἡλικία ἰλαρὰ καὶ πλήρης ζωῆς.

Μόλις δεκαεπτὰ Μετῶν ῥόδα ἤνθον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νέας νύμφης, ὅτε ἐν τελετῇ τινι ἐν Φραγκφούρτῃ συννητήθη μετὰ τοῦ διαδόχου τῆς Πρωσίας. Ἐρως συνδέει πάραυτα τὰς δύο καρδίας καὶ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1793 βλεπομεν τοὺς νεονύμφους δεχομένους ἐν Βερολίῳ τὰ δείγματα τῆς μεγάλης τοῦ λαοῦ των ἀγάπης. Ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ Μαρτίου ἐν Φραγκφούρτῃ, καθ' ἣν ἀνέτειλεν ἐν αὐτῷ ὁ φλογερὸς τῆς καρδίας ἥλιος, ὁ πρῶτος καὶ μόνος ἱερός του ἔρωτος. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς πεφιλημένης του συζύγου εἰμειν ἐν αὐτῇ ἀνεξίτηλος ἡ ἀνάμνησις τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ἣν τῷ ἑκαμὲν ἡ ὠραία δεκαεπταετής πριγκήπισσα τοῦ Μεκλεμβούργου.

Τὸ νέον ζεῦγος ἦτο ὠραῖον καὶ εὐτυχές. Ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος ἦτο ἐχθρὸς τῆς *εὐκρίτου*. Ἐφέρετο πρὸς τὴν Λουίζαν μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς φίλην σύζυγον οἰκειότητος καὶ οὐχὶ μετὰ τῆς συνήθους ἐν τῇ αὐτῇ ψυχρᾷ εὐγενείας. Ὡς ἀκούω προσαγορεύεις τὴν πριγκήπισσαν σὺ, εἶπε ποτὲ πρὸς τὸν διάδοχον ὁ βασιλεὺς, ὅστις τὴν ὠνόμαζε «πριγκήπισσαν τῶν πριγκήπισσῶν». Τὴν στενὴν αὐτῶν ἀγάπην δεῖκνύουσι καὶ ἄλλα περιστατικά. «Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὅτι εἶσαι πάλιν σύζυγός μου, ἀναφωνεῖ ποτε ὁ Διάδοχος· μετὰ τὴν τελετὴν ἐφόρεσεν ἡ Λουίζα πάλιν τὴν ἀπλὴν τῆς φιλόκαλον στολὴν τοῦ οἴκου». Καὶ μὴ δὲν εἶμαι πάντοτε; — Ἄχ! ὄχι πολὺ συχνὰ πρέπει νὰ εἶσαι πριγκήπισσα.

Τῷ 1777 ἀπέθανε Φρειδερίκος Γουλιέλμος ὁ II. Εἶμαι βασίλισσα, ἐγγράφε τότε ἡ Λουίζα εἰς τὴν μάμμην της». καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ προξενεῖ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν εἶνε, ὅτι δὲν θά εἶμαι πλέον ἡναγκασμένη ν' ἀριθμῶ τὰς ἀγαθεργίας μου μετὰ τῆς ταρχῆς».

Οἱ ποιηταὶ ἀμιλλῶνται τίς περισσότερον νὰ ἐπαινέσῃ τὴν Λουίζαν. Καὶ αὐτὸς ὁ Γκαίτε ἰδὼν αὐτήν, ὀμιλεῖ περὶ «οὐρανίως ἐμφανίσεως» καὶ βεβαίως, ὅτι ἡ ἐντέφωσις, ἣν τῷ ἑκαμὲν δὲν θά ἐξαλειφθῇ ποτέ.

Πάντες ἠλπίζον διὰ τῆς βασιλίσσης τὴν ἀκμὴν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν. Ἡ εἰρήνη τοῦ τόπου ἐφαίνετο στερεωμένη, οὐδεὶς ἐχθρὸς ἐφαίνετο ἀπειλῶν αὐτόν. Ἄλλ' αἰφνης ἐνεφανίσθη ἐχθρὸς φοβερός, ὁ Ναπολέων, καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐποχῆς ἡ εὐτυχία στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὴν Λουίζαν, ἵνα μὴ τὴν προσμεριδιάσῃ ποτὲ πλέον. Ὅτε τῷ 1806 ἐκπύρηνθη

ὁ πόλεμος τῆς Πρωσίας κατὰ τῆς Γαλλίας, ἡ βασίλισσα ἦτο εἰς Ruemont χάριν τῆς υγείας τῆς. Ἄλλ' ὅταν τὰ στρατεύματα ἐξεστράτευσαν ὀδηγός των ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ μόνον ὅτε ὁ σύζυγός τῆς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του, ἐγκατέλιπε τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἵνα ἔλθῃ εἰς Βερολίνον. Πρὸ τῶν πυλῶν ὁμοῦ προφθάνει αὐτὴν ὁ ἀγγελιαφόρος καὶ τῇ φέρει προμερᾶν ἀγγελίαν. Ἡ μάχη πῆς Gena εἶχεν ἀπωλεσθῆ.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο ἐγκαταλείπει ἡ βασίλισσα μετὰ τῶν τέκνων τῆς ἐν μεγάλῃ βίᾳ τὴν πρωτεύουσάν· πρὸς δὲ τοὺς περὶ αὐτὴν υἱούς τῆς: «Μὲ βλέπετε εἰς δάκρυα, εἶπε. Κλαίω τὴν κατάπτωσιν τοῦ οἴκου μου καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς δόξης, μεθ' ἧς οἱ πρόγονοι καὶ οἱ ἡγεμόνες σας ἐστεφάνωσαν τὸ γένος Hohenzolern. Ἡ τύχη κατέστρεψεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ οἰκοδόμημα, εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ οὐρανοῦ εἰργασθῆσαν ἐπὶ δύο ἑκατονταετηρίδας ἄνδρες μεγάλοι. Δὲν ὑπάρχει πλέον πρῶτον κράτος, πρῶτος στρατός, ἐθνικὴ δόξα! — Ἄχ, υἱοί μου, εἰσθε εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ὁ νοῦς δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ αἰσθανθῆ τὴν μεγάλην συμφορὰν, ἧτις μᾶς μαστίζει. Εἰς τὸ μέλλον, ὅτε ἡ μήτηρ σας καὶ ἡ βασίλισσα δὲν θὰ ζῆ πλέον, ἀνακαλέσατε εἰς τὴν μνήμην σας τὴν δυστυχῆ ταύτην ὥραν. Μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς δάκρυα μόνον. Ἐνεργήσατε, ἀναδειξάτε τὰς δυνάμεις σας· ἴσως ὁ προστάτης ἄγγελος τῆς Πρωσίας κατέλθῃ ἐφ' ὑμᾶς τέκνα μου, ἐλευθερώσατε τότε τὸν λαόν σας ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, τοῦ οὐνείδους καὶ τῆς ταπεινώσεως ἐν ἣ τήκεται...» Ἡ ἐπιστολὴ τελειώνει διὰ τῶν λέξεων: «Ἐὰν σὰς λείψῃ ὁ πόθος τῆς ἀνακτήσεως τῆς προγονικῆς εὐκλείας, θὰ εἰσθε ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος πρίγκιπες καὶ ἔγγονοι Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου»

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΟΡΦΑΝΗ ΝΕΑΝΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΦ

Βορρᾶς πνέει παγῶνων τὰ πέραν ἐν νυκτὶ ζοφερᾷ καὶ ἀγρίᾳ, φίλων κάποτε μέγιστον κῆμα, ποῦ εἰρεῖται θεινὴ τρικυμία! Ἡ σελήνη τὸ κάτωχρον φῶς τῆς, ρίπτει ἤδη βυθίζουσα τ' ὄμμα, ἐν κατόπτρῳ μαρμαίροντι ὄπερ· τ' οὐρανοῦ τὸ γλυκὺ φέρει χρῶμα εἶναι νύξ. ψυχὴ ζῶσα καμμία!... πρὸς τὸ κῆμα ἀπευθύνεται μόνον, μία κόρη γυμνόπου ὠραία, σιγαλὰ μειδιῶσα μὲ πόνον! Μειδιᾷ... ὦ! μειδιάμα ποτὸν!! εἰρωνεῖται ἴσῃ μαύρῃν τῆς μοῖραν ἧτις Φεῦ! εἰς τοῦ τάφου τῆς ἦδη τὴν ὠθεῖ τὴν κλαυσίγειλον θύραν! Μειδιᾷ... ἰλλὰ τρέμει ὡς φύλλον!... μειδιᾷ, ἀλλὰ κλαίει πικρῶς ἦτο μόνη ἔστο ρεῦμα τοῦ βίου, ἐστερεῖτο πατρός καὶ μητρός ὡς νὰ ἦτο θεὰ τῶν κυμάτων, τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους αὐτὴ ὡς νὰ ἦτο, τίς οἶδεν ὁποῖα, νύμφη ζῶσα, θεὰ ἢ θνητὴ! Ἐπλανᾶτο... νὰ εὕρῃ ἐξήτης, εἰς τὸν κόσμον ὡς σύντροφον μίαν καὶ τριαύτην ἐξέλεξε τέλος τὴν λυσοῶδη αὐτὴν τρικυμίαν! Εἶναι νύξ ἀποκρῖω ἀπόψε! εἶναι νύκτα χορῶν καὶ ἀσμάτων, καὶ αὐτὴ μόνη ὠραία νεανίς, ἐπὶ βράχων σκληρῶν ἐπλανᾶτο! Ἐπλανᾶτο... ζητῶσα μονάχη, εἰς τὴν ἀγρία σκότι, νυκτός, ὅτι ἄλλῃ ζητεῖ εἰς τὸν κόσμον, ἐν τῇ μέσῃ χορῶν καὶ φωτός. Ἐπανήλθε λοιπὸν, λέγει, πάλιν, ὡ ἐσπέρα σκληρᾶς ἀποκρῖω, καὶ ἐγὼ μόνη ἔσῃ ἀσπλαγχνον κόσμον, Φεῦ! κα πάσχω καὶ φρίσσω καὶ κλαίω!

Ἐπανήλθε εἰς ἄλλους μὲ γέλοια, μὰ γὰρ μίνα ὁμοιάζεις τὸ κῆμα, ὅπ' ἐν τῷ σιγαλὰ μὲς μεθύσκει μὰ: θυβίζει γιὰ πάντα τὸ μνήμα! Καὶ λυστικός ἐφώρητ' ἡ κίρῃ, εἰς τὸ χάος εὐθὺς τὸ βαθύ. καὶ τὸ κῆμα αὐτὴ ἐγκολποῦται, καὶ μὲ πόθον πολὺν τὸ φιλεῖ! Τὸ φιλεῖ!... ἀλλὰ αὐτοῦ φαρμάκι τὴν ποτίζει ἀγάλα τὸ κῆμα, τὴν φιλεῖ καὶ αὐτὸ τότε μὲ βίβ καὶ τῆς δίδει γιὰ πάντα τὸ μνήμα! Ἐν Μεγάλῃ Κεσερλῇ τῇ 22α Φεβρουαρίου 1888.

ΜΑΡΚΑ ΠΗΠΙΖΑ.

ΜΗΝ ΑΠΑΤΑΤΕ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Τὰ μικρὰ ψεύδονται, διότι οἱ μεγάλοι διδάσκουσιν αὐτοῖς τὸ ψεῦδος. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ διδασκαλία των αὐτῆ εἶναι ἀπρομελέτητος καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, εἶναι, μᾶλλον εἰπεῖν, αἱ ἀρχαὶ τῆς πρακτικῆς τῶν ἀμαθῶν παιδαγωγίας, ἧτις ὡς πᾶν κακὸν ἐρριζώθη καὶ διεκλαδώθη ἐν πάσαις ταῖς κοινωνικοῖς τάξεσιν. Δύο μικρὰ κοράσια παίζουν μετὰ τῶν μικρῶν φίλων των ἐν τινὶ κήπῳ. Ἄγωμεν, λέγει ἡ τροφός, θὰ ἐπανέλθωμεν αὔριον. Καὶ τὸ αὔριον αὐτὸ δὲν ἐρχεται πρῶτε. Ἡ μικρὰ ἔλαβε τὸ πρῶτον μάθημα τοῦ ψεύδεσθαι.

Ἡ μικρὰ ἀσθενεῖ. Ἡ μήτηρ λέγει αὐτῇ: πῆ παιδί μου, τὸ φάρμακόν σου, εἶναι γλυκὺ, ὠραῖον· ἰδὲ πῶς τὸ πίνω καὶ ἐγώ. Ἡ μικρὰ δελεάζεται, πίνει τὸ φάρμακον, πλὴν φεῦ! εἶναι πικρὸν ὡς δηλητήριον. Ἡ μήτηρ ἐψεύσθη. Θὰ εἶναι ἄρα πιστευτὴ εἰς τὸ μέλλον; Τὸ μικρὸν ὑπὸ ἰδιοτροπίας ἢ κακοδιαθεσίας ὀρμώμενον κλαίει, φωνάζει, κτυπᾷ τοὺς πόδας. Τώρα θὰ σὲ πάρῃ ἡ γραῖα, ἢ ὁ κλητῆρ ἢ ἄγνωθός τις ἄλλος. Τὸ μικρὸν παύεται ὑπὸ τρόμου, πολλάκις ἡ υγεία του προσβάλλεται· πειθεταὶ δὲ ἐκ τῶν ὑστερῶν ὅτι ἡ μήτηρ ἐψεύσθη διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν φωνῶν του. Διατί λοιπὸν νὰ μὴ ψευσθῆ καὶ αὐτὸ, ὅπως ἀπαλλαγῇ ἐπιπλήξεων καὶ τιμωριῶν.

Καὶ τίς ὁ ἔνοχος ἐὰν τὸ μικρὸν τοῦτο θεωρῇ τὸ ψεῦδος φυσικώτατον. Παρὰ τοῖς πλουσίοις καὶ τοῖς πτωχοῖς, ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς χωρίοις οὐδεὶς διστάζει νὰ ἀπατᾷ τὰ μικρὰ παιδιά, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες τηροῦν τὰς ὑποσχέσεις των καὶ ἀπέναντι κλεπτῶν καὶ ληστῶν ἔτι, διατί λοιπὸν νὰ θεωρῶμεν τὰ τέκνα μας χειρότερα τῶν κλεπτῶν. Ὁ ἀπατώμενος ἀπατᾷ. Καὶ τίς ἐξ ἡμῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῆσῃ τὸ ψευδόμενον τέκνον τῆς, ἐὰν καθ' ἑκάστην ψεύδεται πρὸς αὐτό:

Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, εἶναι ζῶον μιμητικόν· ὁ παῖς μάλιστα ὡς ἐκ τῆς ζωηρᾶς φύσεως, καὶ ἀπειρίας του μιμεῖται ἐξ ἴσου τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ἡ διδασκαλία καὶ αἱ θεωρητικαὶ νοουθεσίαι εἶναι δι' αὐτὸν πράγματα ἀκατάληπτα, ἐνῶ τὸ παράδειγμα εἶναι ὁ τύπος, ὃν πιστῶς ἀκολουθεῖ. Ἐὰν διὰ τὴν ἀντροπὴν τῶν παιδῶν ἐτίθετο ὡς βάσις εὐδικρίνεια καὶ φιλαλήθεια, λαμπροὺς καρπούς ἤθελε δρέπει πᾶσα μήτηρ. Πᾶσα ἀληθῶς φιλόστοργος μήτηρ οφείλει νὰ μὴ ὑπόσχεται τι πρὸς τὰ τέκνα τῆς, ὅπερ δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται νὰ τηρήσῃ. Νὰ μὴ ἀπειλῇ ὅταν δὲν σκέπτεται ἢ δὲν δύναται νὰ τιμωρῆσῃ. Ἄμ' ὡς τὸ τέκνον ἀρξεται ὁμιλοῦν, ἄς μάθῃ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἄμ' ὡς ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται, ἢ πρῶτη σκέψις αὐτοῦ ἔστω: Οἱ γονεῖς μου δὲν με ἠπάτησάν ποτε, οφείλω νὰ ἦμαι φιλαλήθης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐσωτερικά.

Ἡ ἐν Πειραιεὶ φιλοπώτων τῶν Κυριῶν ἑταιρεία.—Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν τὴν ἐν Πειραιεὶ σύστασιν φιλοπώτου ἑταιρείας τῶν Κυριῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασίλισσας ἡμῶν.

Ἐξωτερικά.

Ἡ ὑπὸ τῆς βασίλισσας διορισθεῖσα ἐπιτροπὴ τῆς ἑταιρείας ταύτης συνίσταται ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἀσπασίας Θ. Ρετσίνα, Δημάρχου, Μαρίας Τρυφ. Μουτοπούλου, Ἀρεντούλη, Ἀσπασίας Θ. Ἰωάννου καὶ Ἀμαλθίας Σωμιέρου καὶ ἐκ τῶν δεσποινίδων Μαρίας Α. Μισούλη καὶ Σοφίας Λέλη.

Ἡ βασίλισσα δι' ἐπιστολῆς τῆς μεγάλῃς κυρίας τῆς τιμῆς κ. Θεοχάρη ἀνήγγειλε πρὸς τὸν δήμαρχον Πειραιῶς κ. Θ. Ρετσίαν τὴν ἰδρυτὴν τῆς ἑταιρείας ταύτης, συνιστώσα θερμῶς αὐτὸ ὅπως ποτὸν τι τῶν ἐκ τῆς συναυλίας ὑπὲρ τῶν πτωχῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων, παρκαυρηθῇ τῇ νεοσυστάτῳ ταύτῃ φιλοπώτῳ ἑταιρείᾳ, λίαν δὲ προθυμῶς ὁ κ. Δήμαρχος ὑπεσχέθη τὴν ὑπὲρ αὐτῆς συνδρομὴν του.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ φιλόδηρον παράδειγμα τῶν Κυριῶν τῆς γείτονος πόλεως θέλουσι μιμηθῆ αἱ ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδες, ἀναλαμβάνουσαι νὰ ἐργάζωνται, μεριμνῶσαι καὶ ἀνακουφίσωσι τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα.

Ἐπιθεώρησις τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητῆς τῶν δημοτικῶν σχολείων τοῦ κράτους ἤρξατο ἐπισκεπτόμενος τὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Μεταξὺ ἄλλων ἐπισκέφθη, ὡς πληροφορούμεθα, καὶ τὴν 6' δημοτικὴν σχολὴν τῶν θηλέων, παραμεινας ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν καὶ ζητήσας πληροφορίας περὶ τῶν ἐλλείψεων τῆς σχολῆς ταύτης. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ἔσκει μόνον ἡ θέα τῆς σχολῆς καὶ ὁ ἀτυμωρικὸς ἀπὸ τὸν κ. Χηλιόπουλος εἰσέπνευσεν εἰσερχόμενος, ὅπως πείσῃ αὐτὸν, ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου οφείλει νὰ μεριμνήσῃ περὶ ἀλλαγῆς κτιρίου, διότι γνωρίζει βεβαίως ὅτι τοῦ σώματος πάσχοντος, τὸ πνεῦμα ἀδυνατεῖ νὰ ἐργασθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ.

— 5 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ — 5 —

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΪ

I

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Γιλβέρτος Βερνιέ, ὁ εὐφρέτατος καλλιτέχνης, ὃς ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ἀτυχῶς περιέλθει εἰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου ἐκείνου κλέπτου.

Ἡ ἐνδυμασία του ἦν ἀτμηλέητος μὲν, ἀλλὰ φιλαρκεστος καὶ καθαρά. Εἰκοσιπενταετής τὴν ἡλικίαν εἶχεν ἀπὸ ἔτους ἦδη προσληθῆ ὡς σχεδιαστής ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τοῦ κ. Δελφίς.

Ἡ καταπληκτικὴ εὐκολία μεθ' ἧς ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν του, ὡς καὶ ἡ ἐκτακτος αὐτοῦ ἀντιληψίς, εἶχον καταστήσει τοῦτον πολὺτιμον διὰ τὸν ἐργοστασιαρχὴν ὑπάλληλον, ὅστις κατ' ἀνάγκην ἦν πάντοτε ἐπιεικὴς πρὸς πᾶσαν τοῦ νέου σχεδιαστοῦ ἰδιοτροπίαν.

Οὐδέποτε ὁ νέος Γιλβέρτος κατώρθωσε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν τυπικὴν ἐκείνην καὶ αὐτοματικὴν πειθαρχίαν, καὶ εἰς τὸν μηχανικὸν κανονισμόν, εἰς ὃν ἡ φύσις τῆς μηχανικῆς ἐργασίας ὑποβάλλει πάντα ὑπάλληλον.

Ὁ κ. Δελφίς δὲ οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦτον κατανοήσας ὅτι ὑπάρχουσι φύσεις ἐξαίρετικαί, αἵτινες εἰς οὐδένα ὑποβάλλονται κανονισμόν, καὶ ὅτι αὐταὶ δὲν πρέπει νὰ κατατάσσωνται εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ τῶν λοιπῶν μετριότητων κανόνων.

Γυναικῆς ἐπιστήμονες ἐν Κίνα.— Αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι ἐξ Ἰαπωνικῶν φύλλων, ὅτι γυνὴ τις ἐκ Κίνας μετέβη εἰς Ἀμερικὴν, ἔνθα μετερχομένη τὴν φωτογράφον ἐφοῖα εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Τελειοποιηθεῖσα δὲ καὶ λαβούσα πτυχίον μετὰ τοῦ βαθμοῦ ἀρίστα προσεκλήθη ὡς ἱατρός καὶ φωτογράφος εἰς τὴν διὰ τὴν Ἰαπωνίαν ἀναχωρήσασαν ἀστρονομικὴν ἀποστολήν.

Γυνὴ Μουσουργός.— Ἡ ἐν Αὐστραλίᾳ γεννηθεῖσα δεσποινὶς Φλωρεντία Μαικμάυερ ἐγγονὴ τοῦ διασήμεου τοῦ αἰῶνος μουτοουργοῦ Rubinstein, ἤρξατο ἀληθῆ θρίαμβον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ μουσικοῦ κόσμου ἐν Βιέννῃ. Αὐτὴ συνέθεσεν ἀληθῆ χριστουργήματα. Μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ ὀλόκληρον μουσικὴν συμφωνίαν μελοδράματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Βικτωρίνα» ἧτις ἀνεστάτωσεν οὐχὶ μόνον τὴν Βιέννην, ἀλλὰ καὶ τοὺς Παρισίους, ἔνθα τὸ μελοδράμα τοῦτο ἐπεσπάσατο θριαμβευτικὴν ἐπιδοκιμασίαν.

Ἐκθεσις τῶν ἐν Παρισίοις Ζωγράφων καὶ Γλυπτῶν γυναικῶν.— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τῶν ζωγράφων καὶ γλυπτῶν γυναικῶν.

Αἱ ἐκθέτριαι κατ' ἔτος ἀυξάνομεναι ἀνήλθον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς διακοσίας, ἐκθέτασαι τὸ ὅλον πεντακοσίας εἰκόνας καὶ γλυπτικὰ ἀριστουργήματα. Ἡ ἐπὶ πορσελάνης σχεδιστογράφουσι ἀφίκετο εἰς ἐντελῆ τελειότητα, ἐπισπασαμένη τὸν θαυμασμόν τῶν πολυπληθῶν ἐπισκεπτῶν. Ἄξιον ἐπίσης ἐκτάκτου μνεῖς ἦν ῥιπίδιον καλλιτεχνικώτατον, λεπτοφυέστατον γεγλυμμένον ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Ρελέν.

Ὁ Γιλβέρτος λοιπὸν εἰργάζετο κατὰ βούλησιν, ἀναχωρῶν πολλάκις ὅτε οἱ λοιποὶ προσήρχοντο ἢ ἐρχόμενος ὅτε οἱ λοιποὶ ἀνεχώρουν· τοῦτο δὲν τὸν ἠμποδίζε τοῦ νὰ ἐργάζηται πλείοτερον καὶ καλλίτερον τῶν λοιπῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην π. χ. δὲν ἤθελε χαράξῃ οὔτε γραμμὴν δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἴνα δὲ ὀλιγώτερον αἰσθάνηται τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐργασίας ἐνωκίασε μικρὸν οἰκίσκον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ κ. Δελφίς. Εἰς τρόπον ὅστε καὶ κατὰ τὰς ὥρας ἄς διέμενεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐθεώρει ἑαυτὸ ἐν τῷ οἴκῳ του καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνεξάρτητον.

Ἐξελθὼν ἐκ τῆς καλλιτέρας μηχανικῆς τῶν Παρισίων σχολῆς ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐξασφῆλίσῃ στάδιον λαμπρὸν πρᾶγμ' ὅπερ ἐσκέπτετο τελευταῖον πάντων.

Μόλις εἶδε τὸν γραμματοκομιστὴν· λοιπὸν, εἶπε, φέρετε ἀπάντησιν.

Δυστυχῶς ὄχι, Κύριε, ἀπήνησεν οὗτος, διότι δὲν εὔρον κανένα. Ἐκαμα οὐχ ἦττον ὅτι μὲ διετάξατε.

Ἡ θυρωρὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ καὶ ἐγὼ ἐβλα τὴν ἐπιστολήν διὰ τῆς χαράδρας τῆς θύρας.

Ὄστε εἰσερχόμενος θὰ τὴν εὔρῃ, ἐψιθύρισεν ὁ νέος, καὶ ἐξαγαγὼν ἐν πεντόφραχτον ἐκ τοῦ θηλακίου του, προσέφερεν αὐτὸ πρὸς τὸν γραμματοκομιστὴν ὅστις ἐξεδήλου τὴν εὐγνωμοσύνην του δι' εὐχαριστικῶν καὶ εὐχῶν.

Ὁ κομιστὴς ἀπέβη, οὗτος δὲ κλείσας τὴν θύραν του ἤρξατο περιδιαβάζων ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ του, ἔνθα τὰ ἐπιπλα καί τι φέρδην μίγδην τοποθετημένα, ἀπετέλουν ἐν τούτοις καλλιθετικὸν σύνολον.

Μεταξύ των ἀγαλμάτων τὸ τὸ πρῶτον βραβεῖον διαφιλονοκῶν εἶναι ἡ «ψυχὴ» τῆς κ. Λέοντος Βερτώ. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶναι ὄλον ψυχῆ. Ἐὰν δὲν ψαύσῃ τις αὐτό, καὶ πεισθῆ ὅτι εἶναι ψυχρὸν καὶ ἄπνουν, προσδοκᾷ νὰ ἀκούσῃ φωνὴν καὶ τὸ ἴδιον κινούμενον. Ἀριστούργημα ἐπίσης τέχνης εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς κ. Demout-Breton ἐκτεθεισὰ εἰκὼν ὑπὸ τὸν τίτλον Α. b. c. τούτέστι μήτηρ διδάσκουσα πρὸς τὸ τέκνον τινεὶ τὸ Ἀλφάβητον. Καὶ ἄπειρα ἄλλα δι' ἃ αἰ κ. κ. ἐκθέτται εὐτυχον πανδήμου ἐπιδοκιμασίας καὶ ἀπείρων συγχαρητηρίων.

Ἐκθέσεις Γλασκώθης.— Αἱ ἐργασίαι τῆς προαναγγελθείσης ἐκθέσεως τῆς Γλασκώθης βαίνοσι μετὰ ζήλου. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τμήμα προμηνύεται τὸ τῶν γυναικῶν, οὗ τὴν προεδρείαν καὶ διευθέτησιν διὰ τὰ προϊόντα τῆς ἐν Ἰρλανδίᾳ γυναικείας βιομηχανίας ἀνελάβην ἡ δούκισσα Aber-Korn, διὰ δὲ τῆς Ἀγγλίας ἡ πριγκίπισσα Χριστίνα καὶ ἡ κόμισσα Ρόσμπερν, αἵτινες μετὰ πρωτοφανοῦς καὶ ἀπιστεύτου ζήλου ἐργάζονται, κατερχόμεναι καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων καὶ ἀσημάντων λεπτομερειῶν. Ἐπίσης τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἐγένετο ἐν Δουβλίνοῦ ἡ ἑναρξίς τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τῶν γυναικῶν. Κριταὶ αὐτῆς ἐξελέγησαν οὐχὶ πρόσωπα εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, ἀλλ' ἀνεγνωρισμένα ἐξοχότητες δι' ἕκαστον κλάδον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Δ. Κ. Ἀθήνας. Ἀπολωσθέντας ἀριθ. ἀπεστείλαμεν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ νέας συνδρομητικὰς, πρὸς ἃς ἀπεστάλησαν καὶ ὁλόκληρα σῶματα παρελθόντος ἔτους. Δέματα παρηγγελάμεν.—Καν Π. Μ. Γαλαξείδιον. Ἀντίτιμον ἀνανεώσεως συνδρομῶν ἐλήφθη· ἐγνωμονοῦμεν

Ἡ ζωηρὰ καὶ εὐχαρὶς αὐτοῦ φυσιογνωμία κατέστη ἀποτόμως σοβαρὰ καὶ σκυθρωπή, νέφος μελαγχολίας ἢ μᾶλλον ἀγωνίας ἐπεσκέπασε τὸ ὄραϊον αὐτοῦ μέτωπον καὶ μετὰ προφανοῦς ἀνυπομονησίας ἐψιθύρισε :

Ἄρκεϊ νὰ ἐπανεέλθῃ πρὸ τῆς ἐσπέρας. Ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἐπανεέλθῃ. Καὶ τοι μετὰ τὴν πρωϊνὴν ὑπόσχασίν του ἡ ἀνησυχία μου ἦν ἐντελῶς περιττή. Ἡμῖν μάλιστα ἀνόητος νὰ ἀποστείλω τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην καὶ νὰ στερηθῶ τοῦ τελευταίου μου πενταγράχου . . . καὶ εἴμεθα εἰς τὰς δύο τοῦ μηνός . . . καὶ μόλις χθὲς εἰσέπραξα τὸν μισθόν μου.

Καὶ ἐνῶ ταῦτα διελογίζετο ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ὁ Γιλβέρτος ἐφοικίασεν. Ὁ ἴχθς ἐκεῖνος τοῦ κώδωνος τῶ ἐφάνη ὅλος ἰδιόρρυθμος, ἀντηχῆσας ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τίς νὰ εἶναι, εἶπεν καὶ δὲν περιμένω κανένα. Καὶ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, πρὸ τῆς ὁποίας ἴτταντο δύο γυναῖκες· ἡ μὲν γραῖα, ἡ δὲ νέα.

Μαρκεῖλα! ἀνεφώνησεν ὁ νέος ὠχρίασας καὶ ἐν προδήλῳ ταραχῇ.

V

Ἐἴπομεν ὅτι δύο γυναῖκες ἐκρούσαν τὴν θύραν τοῦ Γιλβέρτου. Τούτων ἡ μὲν νεωτέρα ἦν μαθήτρια, ἡ δὲ γραῖα ὑψηλὴ, ξηρὰ, ὀστεώδης ἦν ἡ παιδαγωγὸς τῆς πρώτης.

Ἡ παρ' αὐτῆς συνοδευομένη νεάνις, δεσποινὶς Μαρκεῖλα Μεδουί, εἰκοσαετῆς τὴν ἡλικίαν, λεπτοφυῆς καὶ μικρὰ τὸ ἀνάστημα μὲ ὄραϊους καὶ γλυκυτάτους ὀφθαλμούς, ἦν τύπος ὄραϊος καὶ φυσιογνωμία γλυκυτάτη, αὐστηρὰ καὶ εὐάρεστος

καὶ δι' ἐγγραφῆν νέων. Βιβλιάριον ἀποστέλλεται. Γράφομεν.—Καν Γ. Κ. Μανσοῦραν. Φύλλα ἀποστέλλονται νέα συνδρομητρία. Τὰ πλεῖστα τῶν γραφομένων σας δυσκατόρθωτα. Γράφομεν.—Καν Π. Γ. Πάτρας. Χρήματα ἐλήφθησαν ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς καὶ ἀποστέλλομεν φύλλα καὶ ἐλλείποντας ἀρ. π. ἔ.—Καν Δ. Μ. Πάτρας. Ἀποστέλλομεν καὶ πάλιν 15 ἡμερολόγια. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.—Καν Αἰ. Α. Β. Μ. Οἰ. Ε. Δ. καὶ Α. Π. Σύρον Χρήματα ἐλήφθησαν· συνδρομαὶ ἀνανεώθησαν.—Καν Π. Λ. Λεμησσόν. Χειρόγραφον ἐλήφθη. Εἶμαι τόσον ἐνησυχολημένη τὰς ἡμέρας ταύτας, ὥστε δὲν ἠδυνήθη οὔτε νὰ τὸ ἴδω· θὰ σας ἀποστείλω ἐπιστολὴν δικαιολογοῦσαν τὰς παρατηρήσεις μου.—Καν Μ. Ξ. Πάτρας. Διδασκάλισσα ἀνεχώρησε διὰ θέσιν τῆς πᾶσαν προστατευομένην σας ἀξίαν προστασίας θέλομεν βεβαίως ὑποστηρίξῃ.—Καν Εἰ. Γ. Κεφαλληνίαν. Οὐδὲν δυνάμεθα ἡμεῖς· καλλιτέρα λύσις εἶναι ἡ τῆς συνδιαλλαγῆς· ἀποταθῆτε εἰς ἀρμόδιον πρόσωπον.—Καν Ν. Φ. πρῶεδρον κ.τ.λ. Κων]πολιν. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικώτατας κρίσεις· ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς. Συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ ὠραιότητι περὶ πολυτελείας διαλέξεϊ· ἀναμένομεν συνέχειαν.—Καν Θ. Δ. Χρήματα ἐλήφθησαν. Γράφομεν.—Καν Κ. Γ. Γαλάζιον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Γράφομεν.—Καν Τ. Μ. Κ. Χανία. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη· μεριμνήσωμεν. Γράφομεν.—Καν Μ. Π. Μέγα Κε-σερλῆ. Δὲν σας ἀπήντησα ἐνωρίτερον, διότι ἡ ἀδελφὴ μου ἀνελάμβανε νὰ σας γράψῃ. Τελευταῖοι στίχοι σας δημοσιευθήσονται.—Καν Δ. Π. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη· ἀναμένο πληροφορίας.—Καν Ἄρ. Κ. Χανία. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Γράφομεν.—Καν Δ. Μ. Τερ-γέστην. Αἱ τιμαὶ τροφίμων καὶ μὴ, ὡς σας ἔγραψα. Δὲν ἀναλαμβάνω τοιαύτην εὐθύνην, ἀφοῦ οὔτε καιρὸν ἔχω εἰς συλλογὴν πληροφοριῶν.—Καν Μ. Σ. Βιέννην. Στέλλεται καὶ σῶμα. π. ἔ.

ΣΥΜΒΟΥΔΗ

Κατὰ τῆς συντρίψεως τῶν πινακίων. Ἴνα μὴ εὐκλῶς συντρίβωνται τὰ πινακία, οἷας δὴποτε ποιότητος καὶ ὡσεὶ ταῦτα, δεῖον εὐθὺς ἄμα ἀγορασθῶσι νὰ βράζωνται ἐντὸς ζέοντος ὕδατος ἀναμειγμένου μετὰ τέφρας ξυλανθράκων. Τὰ ἐν τῇ τέφρᾳ ἄλατα συσσωματοῦνται μετὰ τῶν πινακίων, εἰσχωροῦντα ἐν τοῖς πόροις αὐτῶν, στερεοποιοῦσι τὸν πηλόν, καθιστῶσι τοῦτο στερεώτερον καὶ προφυλάττουσι τὸ βερνίκιον τῶν σχισμάδων ἐκείνων, αἵτινες γεννῶνται ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος.

Ἦτον ἐνδεδωμένη ἀπλούστατα, ὡς ὀρεῖται νὰ ἐνδύηται πᾶσα εὐγενὴς καὶ ἐνάρετος κόρη, μὴ ἔχουσα εἰσέτι ἀπολέσει τὸ παρθενικὸν γόητρόν της ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ τῇ τοῦ κόσμου πολυτελείᾳ

Τὸ ἐπιφώνημα τοῦ νεανίου ἔφερον ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος, ὅπερ κατέστησεν αὐτὴν θελατικωτέραν. Ναι, Κύριε Γιλβέρτη, ἐγὼ εἶδω. Ἐγὼ νὰ τὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως, ἥτις δὲν ἐπέτρεπεν ἀναβολὴν.

Ἡ δεσποινὶς Φλῆτ — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ παιδαγωγός — προηέλου διὰ τῶν πρασίνων ὕλων της τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἐκπληκτον νέον, ὅστις ἀφοῦ εἰσήγαγεν αὐτὰς ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Ἄ! Ναι, εἶπεν ἡ παιδαγωγός εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ τόπος τοῦ διαφορᾶς, μία νέα κορίτσι· πρέπει νὰ συνοδεύῃ πάντα τὸ δασκάλον. Εἰς τὸ ἐλεύθερον Ἀγγλίαν τὸ τόπος μου, οἱ κορίτσια πηγαίνουν μονάχαις παντοῦ, καὶ μονάχαις διαλέγουσιν τὸν ἄνδρα τῶν, καὶ γι' αὐτὸ ὄλαις οἱ γάμοι εἶναι εὐτυχισμένας. Ὡ ποτέ, ποτέ εἰς τὸ ἐλεύθερον Ἀγγλίαν τὰ κορίτσια δὲν κάμουν ἀταξίας.

Παρὰ τὴν συγκίνησιν τῶν δύο νέων, οὗτοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συγκρατήσωσι μεϊδιάμα ὑποκρύπτον ἐπιθυμίαν γέλωτος, ὡς ἐκ τοῦ ὕφους καὶ τῶν παρατηρήσεων τῆς παιδαγωγού. Ὁ Γιλβέρτος ἐν τούτοις ἐξέφρατεν αὐτῇ τὰς εὐχαριστίας του, αὕτη δὲ διακόψασα αὐτὸν προσέθηκεν. Ἡμπορεῖτε νὰ ὁμιλήτε, ἐγὼ τὰ διαβάσω. Καὶ βυθίσασα τὴν χεῖρά της ἐντὸς θυλακίου βαθυτέρου τοῦ πίθου τῆς Δαναΐδος, ἐξέγαγεν αὐτοῦ βιβλίον τι μέλαν καὶ ἐφθαρμένον, ὅπερ ὑψώσασα θριαμβευτικῶς ἀκολούθει